Η θανατογόνος χρήση της σεξουαλικής απελευθέρωσης (Χάρης Ναξάκης, καθηγητής πολιτικής οικονομίας, συγγραφέας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 12 Μαΐου, 2022

Όταν τελειώσει ο αχός των βιασμών και των σεξουαλικών παρενοχλήσεων και έχει πάρει τον δρόμο της η δικαστική διερεύνηση των σεξουαλικών εγκλημάτων, θα πρέπει να τεθεί το πραγματικό ερώτημα. **Ποιο είναι το πολιτισμικό και ανθρωπολογικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο εδράζεται η απόλαυση του κακού, ο ερωτισμός του σκότους;** Λίγοι στην Ελλάδα γνωρίζουν ότι μετά τον Μάη του ’68, όπως αναφέρει ο Μ. Ονφρέ στο βιβλίο του για τον ντε Σαντ, ένας τεράστιος αριθμός διανοουμένων της φιλελεύθερης δεξιάς και της αριστεράς υπέγραψαν ένα κείμενο για την νομιμοποίηση της παιδεραστίας, “θεωρώντας ότι το τέλος μιας ενοχοποιημένης σεξουαλικότητας νομιμοποιούσε μια σεξουαλικότητα χωρίς ηθική, όπως εκείνη που ο ενήλικας επιβάλλει στο παιδί που δεν έχει την δυνατότητα να συναινέσει”. Όπως σωστά επισημαίνει ο Ονφρέ τα ιουδαιοχριστιανικά άμφια, η θεώρηση του σώματος ως αμαρτωλή ύπαρξη, ορθώς κατέρρευσαν με τον Μάη του ΄68, αλλά μετά την απόρριψη του χριστιανικού ευνουχισμού δεν είχαμε μια αυθεντικά διυποκειμενική ελεύθερη σεξουαλικότητα, αλλά μια μηδενιστική χρήση της σάρκας, μια εγωιστική απόλαυση του άλλου. Αλλά και ο Έρικ Φρομ στην “Ανατομία της ανθρώπινης καταστροφικότητας” είχε επισημάνει ότι η αριστερά μετά τον Μάη του ’68, με προεξάρχοντα τον Μαρκούζε θεωρούσε ότι ο πολιτισμός είχε οικοδομηθεί πάνω στην καταστολή της λίμπιντο και αυτή πρέπει να αποδεσμευτεί ακόμα κι αν είναι σαδική και μαζοχιστική. Όλες οι επιθυμίες είναι αποδεκτές, η απόλαυση δεν έχει όρια, το μόνο όριό της είναι να προσφέρει στο εγωκεντρικό υποκείμενο απόλαυση. Κι όμως, αιώνες πριν ο **Ηράκλειτος** είχε επισημάνει “*ανθρώποις γίνεται οκόσα θέλουσιν, ουκ άμεινον*”, σε ελεύθερη μετάφραση, **αν αφήσεις τους ανθρώπους να εκπληρώνουν ότι επιθυμούν αυτό θα είναι πάντα σε βάρος κάποιου άλλου** . Θα πρόσθετα εγώ ότι **το περίσιο χαλάει το ίσιο, διότι η έλλειψη ορίων, η συρρίκνωση του ατόμου σε νάρκισσο, οδηγεί αναπόφευκτα στην ενόρμηση του θανάτου**.

Η κουλτούρα του εγωισμού, των απολαύσεων χωρίς όρια, συνδέεται άμεσα με την βούληση για δύναμη, την επιθυμία για εξουσία , γι’ αυτό η Χάνα Άρεντ στις “Πηγές του ολοκληρωτισμού” θα γράψει ότι δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι φασίστες συγγραφείς της μεταπολεμικής περιόδου διάβαζαν τον ντε Σαντ. Από αυτόν αντλούσαν το επιχείρημα της απελευθερωτικής δύναμης του σαδισμού, η οποία είναι

μια νόμιμη ανθρώπινη επιθυμία που η ελευθερία της ύπαρξης επιτάσσει, δηλαδή οι άνθρωποι πρέπει να έχουν το δικαίωμα να την ικανοποιούν όπως όλες τις άλλες επιθυμίες. Από τον Σαντ οι κάθε λογής βιαστές αντλούν νομιμοποίηση της θανατηφόρας ατομικιστικής ιδεολογίας τους και της επιθυμίας ισχύος, που σχεδόν πάντα συνοδεύεται από σκληρότητα και υποταγή. Η σκληρότητα έλεγε ο Σαντ είναι μια ανθρώπινη ενέργεια που δεν αλλοίωσε ο πολιτισμός, είναι αρετή και όχι βίτσιο. Αν η αριστερά αφελώς(;) προσχώρησε στην κουλτούρα του δικαιωματισμού -ό,τι επιθυμεί το άτομο είναι αναφαίρετο δικαίωμά του να το πραγματοποιήσει διότι είναι ένδειξη της αποτίναξης των δεσμών της απολυταρχίας- ο φιλελευθερισμός που εκθειάζει τον ανταγωνισμό, τον εγωισμό, την απληστία ως αρετή διότι είναι προϋπόθεση για να δημιουργηθεί πλούτος, κέρδη, οικονομική ανάπτυξη, έχει εγγεγραμμένη στο DNA του την κουλτούρα του ατομικισμού με όλα τα συνεπακόλουθά της. Αλλά για να είμαστε δίκαιοι. Το υποκείμενο από την εποχή της ανάδυσης του homo sapiens **ζει για τον εγωιστικό του εαυτό**, αυτήν την πλευρά εκπροσωπεί ο φιλελευθερισμός, που **περιέχει τον θάνατο του άλλου όταν κυριαρχεί το εγώ και ο ανταγωνισμός ή μετατρέπει τον άλλον (και τον εαυτό του) σε εμπόρευμα, που η αγορά ρυθμίζει την τιμή του ανάλογα την ζήτηση και την προσφορά. Πρόκειται για την ατομικιστική ιδεολογία της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο**. Ταυτόχρονα όμως το υποκείμενο εμπεριέχει την αγάπη του άλλου, την ενσυναίσθηση, την φιλία, την συνεργασία, όταν κυριαρχεί ο αλτρουισμός. Το επίδικο που παραμένει προς το παρόν άλυτο δεν είναι άλλο από το πώς θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις μιας αλτρουιστικής κοινωνίας.

(Πηγή: antifono.gr*)*